

TOR:s YTTRANDE

Bestämmelser rörande fastighetstaxering.

Sedan Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund beretts tillfälle att avgiva yttrande över ett av 1950 års skattelagsakkunniga avgivet betänkande med förslag till bestämmelser rörande fastighetstaxering, får förbundet anföra följande.

I en år 1948 avgiven framställning till Kungl. Finansdepartementet har förbundet ifrågasatt sådan ändring av dittills gällande bestämmelser angående allmän fastighetstaxering att taxering i första instans även när det gällde landsbygden skulle verkställas av endast en nämnd. Främsta skälet till denna framställning var att den tid för taxeringsarbetets utförande som stod till beskattningsnämndernas i första instans förfogande genom taxeringens uppdelning på två nämnder vore allt för knapp för att medgiva att arbetet skulle kunna utföras på ett tillfredsställande sätt.

Beskattningsorganisationssakkunniga har i sitt år 1942 avgivna betänkande berört fastighetstaxeringen och därvid anført att tidsbegränsningen för fastighetstaxeringsnämndernas arbete icke medgäve mera ingående justeringar av beredningsnämndernas förslag till taxeringar. De sakkunniga var också inne på tanken att fastighetstaxeringen i första instans bor-

de anförtros åt endast en enda nämnd med särskilt förordnade sakkunniga att under landskamrerarens ledning utöva konsulterande och övervakande verksamhet vid det fortlöpande taxeringsarbetet. De sakkunniga stannade emellertid för ett bibehållande av dittillsvarande system med berednings- och fastighetstaxeringsnämnder. Såsom skäl härför anfördes, att det åtminstone till en början torde komma att möta svårigheter att finna erforderligt antal kvalificerade personer för den ifrågasatta konsulterande verksamheten. I stället föreslogs att kenna konsulterande verksamhet skulle anförtros åt fastighetstaxeringsnämndernas ordförande.

Att stora svårigheter förelegat för beredningsnämnderna att på den tid som stått till dess förfogande medhinna det krävande och ansvarsfulla arbetet med upprättande av förslag till fastighetstaxering har påtalats från skilda håll icke minst efter den senaste allmänna fastighetstaxeringen. I de delar av landet, där jordsplittningen är särskilt framträdande och framför allt i Dalarna, har det helt enkelt icke varit möjligt för beredningsnämnderna att inom den utsatta tiden kunna på ett tillfredsställande sätt slutföra arbetet. Arbetets kvalitet har därför i många fall blivit lidande härpå. Möjligheterna för fastighetstaxeringsnämnderna att företaga mera

ingående justeringar har också varit begränsade med hänsyn till den korta tid som stått till deras förfogande.

1950 års skattelagsakkunniga har sökt råda bot på den tidsnöd som hittills gjort sig gällande genom att framflytta tiden för distriktsindelningen för allmän fastighetstaxering till den 30 april året förut samt för val av ledamöter i berednings- och fastighetstaxeringsnämnderna till den 30 juni, ävensom av tiden för avlämnandet av vissa uppgifter till den 15 juli, allt året före taxeringsåret. Det kan väl icke bestridas att detta kommer att möjliggöra för beredningsnämnderna att tidigare än förut påbörja arbetet med sortering av taxeringsmaterialet och vissa andra förberedande åtgärder, som sammanhånga med taxeringen.

Det sammanträde inför landskamreren som enligt 121 § skall hållas för förberedande överläggningar rörande tillämpningen av de allmänna grunderna vid den förestående allmänna fastighetstaxeringen föreslås nu skola äga rum senast den 1 oktober. Man torde kunna förutsätta att dylika sammanträden i regel icke komma att hållas tidigare än den utsatta tidsfristen härför medger. Då sammanträde inför taxeringsnämndens ordförande enligt 3 mom. samma paragraf icke torde kunna beräknas äga rum förrän omkring mitten av oktober, lär det egentliga taxeringsarbetet inom beredningsnämnderna icke kunna beräknas komma igång förrän omkring den 1 november. Den tid som beredningsnämnderna får till sitt förfogande för uppgörande av förslag till taxering kommer alltså att inskränka sig till cirka en och en halv månad. Under denna tid skall beredningsnämnderna granska deklaramaterialet, justera arealuppgifter m. m. och eventuellt företaga besiktningar av

bostadsbeståndet, särskilt när det gäller annan fastighet. Den ökade uppmärksamhet åt taxeringen av annan fastighet, som enligt de sakkunnigas uttalande är påkallat på grund av sådan fastighets värdemässigt sett ökade betydelse icke minst när det gäller inkomsttaxeringen, kommer förvisso, särskilt på landsbygden, att ytterligare öka beredningsnämndernas arbete.

Då det är av utomordentligt stor betydelse att taxeringsarbetet i första instans kommer att utföras på ett tillfredsställande sätt, är det av synnerlig vikt att den tid som tillmätts för detta arbete blir tillräcklig för ett ordentligt fullgörande av nämndernas arbetsuppgifter.

Fastighetstaxeringsnämndernas befattning med taxeringen har enligt vad förbundet erfarit på ett flertal håll inskränkt sig till prövning av inkomna erinringar emot beredningsnämndens förslag samt en och annan ändring av enstaka taxeringsvärden. En allmän omtaxering av samtliga fastigheter inom en kommun lär endast undantagsvis ha förekommit.

Ett sätt att undanröja olägenheterna med den påtalade tidsnöden för beredningsnämnderna är visserligen att uppdelat större kommuner i flera beredningsdistrikt, men en sådan åtgärd lär knappast vara ägnad att medverka till den likformighet i taxeringen, som man eftersträvar.

Enligt 128 § skall beredningsnämndens förslag föreligga färdigt senast den 15 december året näst före taxeringsåret och därefter under tio dagar hållas tillgängligt inom kommunen hos beredningsnämndens ordförande eller någon dess ledamot med rätt för ägare eller därmed likställd innehavare av fastighet inom distriktet att senast den 5 påföljande januari till beredningsnämndens ordförande avgiva skriftliga erinringar mot förslaget. Inkomna er-

inringar skall därefter behandlas inom beredningsnämnden, som har att avgiva yttrande över inkommen erinran samt i förekommande fall avgiva nytt förslag till taxering. Dessa yttranden och förslag skall sedan behandlas av fastighetstaxeringsnämnden.

De fall då vederbörande fastighetsägare tagit del av det framlagda förslaget och inkommit med erinringar torde dock ha inskränkt sig till ett fåtal. Först sedan debetsedel å fastighetsskatt erhållits ha anmärkningar mot taxeringen och besvär däröver inkommit.

Det förutsättes vidare, att samtliga fastighetsägare, vilkas adress är känd, skall tillställas underrättelse om åsatta taxeringsvärden. Dessa underrättelser skall ut-sändas genom vederbörande lokala skattemyndigheter sedan folkbokföringsavdelningarna i länen med anlitande av deras tryckande register försett underrättelseblanketterna med uppgift om fastighetsbeteckning samt ägarens namn och adress.

Ett mera effektivt och framförallt ändamålsenligt sätt att hålla fastighetsägarna underrättade om den tilltänkta taxeringen vore enligt förbundets mening, att vederbörande beskattningsnämnd i första instans allt eftersom taxeringsarbetet fortskrider underrättar respektive fastighetsägare på av länsbyrån tryckta blanketter om tilltänkt taxeringsvärde, vilket i den mån erinringar däremot inkommer kan justeras eller fastställas. Ett dylikt förfaringssätt är icke möjligt med den av de sakkunniga föreslagna uppdelningen av fastighetstaxeringen i första instans på två nämnder. Därest endast en nämnd i första instans inrättas, blir detta däremot möjligt. Tiden inom vilken taxeringsmaterialet skall avlämnas kan då eventuellt också av-

kortas åtminstone en halv månad, varmed den tid som ställes till fastighetsprövningsnämndens förfogande kunde utökas.

Genom det här föreslagna underrättelseförfarandet torde antalet besvär till prövningsnämnderna kunna avsevärt nedbringas.

Åtgärder för vinnande av jämnhet och likformighet i taxeringen måste givetvis vidtagas. Detta syfte synes förbundet kunna tillfradsställande tillgodose genom tillhandahållande av sakkunniga biträden åt taxeringsnämnderna med uppgift att under landskamrerarens eller taxeringsintendentens ledning inom ett visst område, förslagsvis ett fögderi, följa taxeringsnämndernas arbete. Genom ständig kontakt med taxeringsnämndernas ordförande skulle dessa sakkunniga biträden få möjlighet att övervaka att taxeringen inom det anvisade området blir i möjligaste mån jämn och likformig ävensom, därest detta skulle visa sig nödvändigt, ingripa med råd och anvisningar i syfte att få uppkomna ojämnheter rättade. Samarbete bör självfallet ske även med övriga sakkunniga biträden inom länet samt inom angränsande kommuner i grannlänen för åstadkommande av likformighet i taxeringen jämväl inom större områden. Dessa konsulenter skulle med andra ord tilldelas samma uppgifter i detta hänseende som enligt de sakkunnigas förslag skulle tillkomma fastighetstaxeringsnämndernas ordförande. Man torde knappast behöva befara, att taxeringsnämnderna skall underlåta att följa givna anvisningar, som är avsedda att befordra jämnhet och likformighet i taxeringen. Därest dock så skulle ske, bör förhållandet anmälas till landskamreraren eller taxeringsintendenten, som då har möjlighet att ingripa för erhållande av rättelse, om icke förr så i prövningsnämnden.

Tidskriften Taxeringsnämndens annonsackvitation

Från en av våra medlemmar och prenumeranter i Hälsingborg har red. fått mot- taga följande skrivelse:

”Till Redaktionen av Skattenytt, Leksand.

Jag anser mig böra bringa till Eder kännedom, att ett ombud för tidskriften ”Taxeringsnämnden” enligt vad en företagare här i staden ett par gånger och senast i dag anmält till mig fortsätter sin ackvisitionsverksamhet med användande av samma metoder som förr: ”det är bra att stå på god fot med taxeringsmyndigheterna”. Ombudets namn har jag tyvärr ej kunnat få reda på. Högaktningsfullt. (Underskrift).”

Med anledning härav se vi oss nödsä-

kade att ånyo fästa uppmärksamheten på att Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund och till detta anslutna taxeringsfunktionärer icke har något som helst samarbete med tidskriften Taxeringsnämnden och att ”taxeringsmyndigheterna” tar bestämt avstånd från ackvisitionsmetoder av detta slag. Det torde icke heller behöva framhållas att en annons i Taxeringsnämnden icke kan påverka taxeringsmyndigheternas ställningstagande till vederbörande annonsörs beskattningsfråga.

Det är att hoppas att vederbörande som sitta i ledningen för tidskriften Taxeringsnämnden förmå dess annonsackvisitörer att upphöra med ackvisitionsmetoder av detta slag.

Red.

Den ledning av fastighetstaxeringsarbetet, som sålunda förutsattes, torde som regel kunna anförtros åt de lokala skattemyndigheterna, d. v. s. häradsskrivarna. Då dessa därjämte har att övervaka fastighetsredovisningarna, bör de också ha möjlighet att kontrollera nämndernas sätt att föra längderna och vidtaga ändringar i äganderättsförhållandena. Skulle någon häradsskrivare befinnas mindre lämpad för uppdraget, bör möjlighet finnas för länsstyrelsen att i stället förordna annan person att såsom konsulent leda fastighetstaxeringsarbetet.

Ett sammanförande av fastighetstaxeringen i första instans för landsbygden på

endast en nämnd — liksom fallet är med fastighetstaxeringen i städerna — skulle också i icke ringa grad avkorta och förenkla taxeringsföreskrifterna samtidigt som en icke ringa besparing i kostnaderna för taxeringsarbetet skulle kunna vinnas.

Med stöd av vad sålunda anförts tillåter sig Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund föreslå, att fastighetstaxeringen i första instans på landsbygden anförtros åt endast en nämnd och att det upprättade förslaget till föreskrifter i taxeringsförordningen rörande fastighetstaxering omarbetas i enlighet härmed.

Emot förslaget i övrigt har förbundet intet att erinra.